

MAGYAR MŰSA

NYOMTATTATOTT PO'SONBAN

KARÁTSON HAVÁBAN.

I 7 8 7.

A' félben maradt Nap-folyta Könyvnek folytatása.

Pénteken Aug. 20-dikán Az én. édes Atyámot, ma az ő kedves Barátai meg látogatták. Mind szüntelen tsak az *Állandóról* beszéltetek. Én nem értettem, mit akartak azzal mondani. Meg-kérem az én Tanitómat, hogy magyarázza-meg azt nekem.

Szombaton Aug. 21-dikén. Most már jól tudom mi-ésoda az *Állandó* t. i. a' mi mind örökké tart. A' szép ruha, a' nagy Titulus, a' gazdagfág és a' szépség nem állandók, mivel senki sem tudja, ha valyon hólnap bírja-é azokat. De a' Virtuust, a' kegyefséget és jó szivet röllünk senki el nem veheti, és ezek nekünk holtunk után-is hasznunkra léfznek. De a' gazdagfág nélkül kevés Jót lehet tselekednem? Ennek hát avagy tsak valami Állandónak kell-lenni. Az én Tanitóim még jobban meg-magyarázza ezt nekem.

Szeredán Aug. 25-dikén. Ma volt az édes Atyám' születésének napja, és noha a' vigasságra minden eszkö-
zök jelen vóltanak; még-is félre-vontam magamat, és mind unalmas firnom kellett. Én nem tudom miért volt

nékem ez a nap olyan szomorú, a' mellyen mindenké
vigadtnak. Mindazáltal én csak az örömnök miatta fir-
tam, és hálákat adtam az Istennek, hogy nekem egy
ollyan Atyát ajándékozott, a' ki engemet olly igen sze-
ret, és annyi szorgalmatofsággal tanittat és tanit a' Vir-
tusra és kegyefségre. Oh ha el-kellene vesztegem! Ne!
oh ne büntesd jó Ég oly keményen a' te Károlinadat!
Ha te öret tölem el-ragadnád, talám nálla nélkül éppen
ollyan szereterlenné kellene tétettetem, mint a' milyen,
az a' vad nemes Úrfi, a' ki engemet ez előtt hét napoka-
kal annyira el rémitett.

Szombaton Aug. 28-dikén. Az én szegény öreg Já-
kóhom, a' kinek szoktam adni egy esztendőtol fogva
minden Szombaton estve az én héti ajándék-pénzemet,
ma engemet igen nagyon fel indított. Mivel ő maga nál-
lam meg nem jelent, a' mint szokott vala eddig tsele-
kedni, magam vivém-el néki az ő szegény kunyhójába.
Hát ímé szegény el-erőtelenedve és betegen az ágyon
fekszik vala! „Jó gyermek! így szólla zokogó szókkal,
„ én már nem fokkáig élek. Kegyelmed velem nyomó-
„ rúlagomban igen fok Jót tselékedett. Az Isten bővön
„ meg-jutalmaztattya. Éti majd meg-jeleńek az ő felsé-
ges színe előtt, ugy vagyon, nem fokkára meg-jelenek,
„ és ott Kegyelmedre és kedves Szüléire, hogy tápláltra-
„ nak engemet, minden jótételekért ezer annyi áldásokat
„ kérek tölle. Éljen szerentsésen! örökké bóldogúl él-
„ jen! Éti többször kegyelmedet ez életben nem látom.“
Ezekre annyira fel-indittattam, hogy egy szót sem szoll-
hattam, és el-kellett tölle jönnöm. Áldott Öreg! Mely
nagy gyönyörűség az illyen emberekkel jól-tenni!

Vasárnap Aug. 29-dikén. Ma reggel az öreg Jákób
meg-hólt. Melly igen nehezen esik az nekem, hogy vele
több

több Jót nem tehettek. De meg-szabadult ő már az nyomorúságitól, és az Istennek széki előtt valósággy könyörög és esedezik érettem és az én kedves Szüléimé.

Mikor tovább akarja vala írni Károly, hirtelen kinyitott Károlina, és a' szégyen és Izemérem miatt egész szén el-pírúla; mert nem akarta volna, hogy az ő Titulóján és Szüléin (kivül más valaki meg-tudja, hogy másoda dologokat jegyezget ő fel naponként az ő napfolyta-könyvébe. Eleget kérte visszfa Károlytól, de nem adta, a' mellyet osztán úgy közlött ő mi velünk, és más jó-szivü olvasó Kis-afzfzonyokkal és Leányokkal.

A Kereskedő és annak Története.

Egy Kereskedő el-indult egyfzer a' Tengeren, hogy szerentsét próbáljon, és lássa-meg mint bódogúlhatn másutt az ő kereskedésében. Alig vitték a' ki-feszített vitorlák egy-néhány mért-földnyire a' szélnek erecszte hajót, a' midön egy rettenetes szélvész támadott. A Tenger fel-háborodott, a' habok az égig hánykodtanak a' hajó most a' viz' színén lebegett, majd az örvényben nyelettetett, és végre egy kösziklába olyan szerentsétele ütközettel tsapódott, hogy mind szerte-szélyel szakadt és mindenestől-fogva a' Tengernek prédája lett.

Altzeftnek (e' volt a' mi Kereskedönknek a' neve) csak a' volt a' szerentséje, hogy egy darab deszkába kapaszkodott és azonn egy esméretlen szigetbe vetrettetett. Itt fekszik vala a' Tenger dühösége által mindenérem meg-feszitatott Kalmár szorongattatásai és félelmei miatt mint egy fél-hóltan. Minekutána az ő első el-ajúlásából újra fel-efzmélődött volna, azt végezte magában.

M a

hogy

ogy a Szigetbe bejebb mennyen, és lássa-meg, ha valyon emberek-é, vagy pedig csak tsupa oktalan állatok aknak benne. Szomorú gondolatokba merülve mende-él vala bejebb, nem tudván szegény feje, hová menne; gyszer egy Ösvényt meg-látott. Az a' reménység, nelly azzal táplálja vala őtet, hogy emberekre talál, ujj rőt és bátorságot adott néki, úgy hogy egészsz meg-ujlással ment vala elébb elébb ez ösvényen. — Azután csak hamar, egy nagy Városba érkezett; de melly igen el-bámúla, midőn a' lakosoknak sokaságát nagy örven-ező kiáltásokkal látná eleibe omlani! Körül vették *Altzeft*, nagy tisztelettel fogadták, és a' békefég' szerző gyszer kiáltott: *Szigetnek lakossai! Imbol a' ti Királyotok!* A' szegény útzót nagy pompával bé-kisértek a' Városba, és vitték őtet a' Királyi fényes Udvarba. Drága bíbor pa-ástot adtak reá, és koronát tettek az ő fejére. A' Biro-alomnak Nagygyai térdre estek ő előttc és mindenek meg-esküttek az ő Hűségére. Által adták az Országnek minden kintseit, a' mellyek igen nagyok voltak.

Altzeft azon, a' mi rajta történt, úgy el-bámúlt, hogy sok ideig azt hinné, hogy e' csak valami álom vól-na. Az elsőbb Hetek noha mind Bálokkal és mulattsá-okkal töltettek-el: de még-sem jöhetett az ujj Uralko-ó eszére. Midőn végtére a' maga tapasztalása által meg-nyözzetett vólna *Altzeft* a' felől, hogy az ő szerentseje nem álom, hanem valóság vólna, mindenféle gondolatok áradtak az ő elméjében. „Mitsoda rendkívül való hal-latlan szerentse ez? Mit jelent? 's hogy leszsz vége-zetre nékem dólgom? “

Ezen gondolatok *Altzeft*nek minden kedvét el-vet-tek. Kérdezi vala ugyan az ő Tanácsos-szolgaitól és Jdvári embereitől, egy szóval mindentől valakit látott,
hogy

hogy mi volna az ő fel-magasztaltatásának az oka? D
 ő mindenütt csak Hízkelkedőre talált, és senki sem akart
 néki az igafságot meg-mondani. „Felséged! e' volt a
 felelet mindentől; „Felséged ezen Szigetnek fenkítő
 „nem függő Fő-uralkodója. Eljen Felséged a' mag
 „szerentséjével minden gond és bú nélkül. Számlálha
 „tatlan seregei állnak kézben, kik leg-kissebb intéféré
 „is javaikat és életüket a' Felséged' boldogságának fel
 „áldozzák.“

*Altzeff*nek nyughatatlan elméjét ez és más ezer e
 féle tsapodártságok-is tsendesebbé nem tehetik vala. Az
 ő titkos bánattya és szomorúfága egy napról más napra
 inkább inkább nevededett. Egyszer egy-néhány Hóna
 pok mulva történetből egy tisztes ősz öreg embert meg-
 lát, kinek egyenes szívüféget jelentő ábrázattya a' Királyt
 arra indítá, hogy vele beszédbe elegyedjék. Jó Atya!
 így szólítá-meg a' Király, mond-meg-nekem; hogy tet-
 tek engemet a' ti Királyotokká? miért tétettem én azzá?
 és végtére mint leszsz az én ki-menetelem?

Uram! felele az Ősz, a' mely lelkek lakják ezt a'
 Szigetet, azok az Istent arra kérték az ő könyörgések-
 ben, hogy minden esztendőben egy embert küldjön né-
 kük, a' kik ő rajtok uralkodjon. A' Mindenható meg-
 halgatta az ő kéréseket. Minden esztendőben egy bizo-
 nyos napon hajó törés által egy ember vetődik -ki ebbe
 a' Szigetbe, és mivel már ezt a' napot a' Nép jól tudja,
 egy szalad eleibe nagy öröm-kiáltásokkal; az ő Királyi
 székekbe ültetik azt, és az ő tőkélletes hatalmú Uroknak
 esmériük lenni. — Mi lett kérdé *Altzeff* igen szomorúan
 a' régi Királyokból? — Mihelyt az ő esztendejek bé tölt,
 felele az Öreg, leg-ottan a' Királyi székből le-vettettek,
 minden ditsőségektől meg-fosztattak, és a' bíbor helyet

2

röngyös köntös adattetott reájok. A' kérelhetelen
atonák a' Tenger' partjára hurtzolták, egy kitsiny ha-
ba vereték és egy száraz és pufzta Szigetbe küldötték,
hol az eddig való Uralkodok sem Barátot sem Jobbá-
vot nem találának, és egy nyomorúlt és keserves éle-
t élnek. Ez nagy Király! az a' meg-másolhatatlan
örvény, a' mellyet egy ember és egy lélek sem moze-
rthat ki helyéből.

Altzeit ezen tudósításra még jobban el-szomorodott.
lát, így szólla, az én előttem-való Királyok nem tudták-
ezen bóldogtalan végeket? — — Mindnyájan tudták,
de az Öreg, de az ő Királyi-székeknek fényességétől
meg-valának vakittarva, és szívek szerént a' szomorú kö-
rkezendő állapotot nem akarták meg-gondolni. Az a'
övid gyönyörűség a' mellyben ők itt éltenek, minden
ondolattyyokat el-fogta az ő örökké-való állapottyyoknak
meg fontolásától, és az ő uralkodások' esztendejének vége
mindenkor el-érkezett, úgy hogy ők észre sem vették.
Végezetre feljött az a' szomorú nap, a' mellyen a' pufzta
szigetbe keller menniük, és semmit sem tselekedtek ol-
yast, a' mellyet az ő szerentsétlen és el-rávoztathatatlan
feketket meg-édesítették volna.

Könnyű el-gondolni, mely igen meg-terhesedett
légyen Altzeitnek ezen szókra az ő bús szomorúsága,
eszketéssel gondolta el, hogy már az ő uralkodásának
majd fél-része el-folyt volna, és azt az erőse végezést tet-
te magában, hogy azt az időt, a' melly még hátra vala,
minél hasznofabban töltse. Derék ősz! így szóll vala az
Öreghez, te énnékem sok szerentsétlenségeket jelentettél-
meg. De ki tud más rajtad kívül eszközöket-is mutat-
ni, hogy azok által jövendöbéli bóldogtalanfagomtól meg-
menekedhessem, avagy tsak annak keménységét valami-
vel meg-enyhithessem.

Emlékezzék-meg arról Felsőleges Uram! monda az Ősz nékje, hogy meztelen és semmivel jött ebbe a Szigetbe: éppen úgy kell ezt — el-is hagyni, és ebbe soha többször vizsgálja nem lehet jönni. Csak egy eszköz van a következő nyomorúságnak el-távoztatására, mely ebből áll. — Uralkodásának és boldogságának idején az okosságának javallása szerént kell élni. Abba a pusztaszigetbe, a melybe fog jöendőben vitézteni, Áts-mestereket és építő embereket kell küldeni, Palotákat, Élész-házakat, és Múlató-kerteket kell építtetni, és azokat meg-kell tölteni mind azokkal, valamelyek csak a szükségre és gyönyörűsége meg-kivántatnak. De fiadni kell vele, az idő hirtelen el-repül, és az el-repült szempillantat soha többször vizsgálja nem jön. Mindenekfelett azt tartsa észében, hogy a jöendőbeli Szigetében semmije se lesz, hanem csak az, a mit a még hátra lévő időben, oda szállíttat.

A Király ezen Tanács-adásra egészszelű ujjá született, ő semmit sem hajtott többé az ő jelen-való boldogságára, hanem minden gondolatainak tétlénje egyedül a pusztasziget vala. Ő oda Áts-mestereket és más Építőket küldött, kik a pusztaszigetet rövid idő alatt igen kellemetes lakó helyé ténálták. Ő oda életnek eszközeit és minden szükséges dolgokat szállíttatott, és végtére annyi lakost küldött oda, a mennyi elégéges volt, hogy azt a szorgalmatos mivélés által termékennyé tégyc.

Ezen foglalatosságai között egyszer *Altzeit* uralkodásának vége el érkezett. Az a pertzentet, a melyben az Országlast le-kellet tenni, elő-jött. Az a szempillantás, mely az ő Elöttevalóinak rettenetes volt, neki semmi félelmet és szomorúságot nem okozott. *Altzeit* még inkább kívánczozott az időnek arra a pontjára, a mely-

ben neki az ő ujj Országában kellene lakó helyet foglalni. — Már most fel-tettzet az a bizonyos nap. Öt Királyi székéből le-taszították, minden felséges köntösférol meg-fosztották, egy nyomorult hajótskába helyhez-tették, és az ő számkivetésének helyére küldötték.

Áltzest oda szerentséfen meg-érkezett. Örömmel szállott-meg az ő ujj Szigetében, a' melly már nem volt puszta, és abban az előre tett gondviselelsből, sokkal boldogabbúl élt, mint az előtt.

Minden ember *Áltzest*, A' hajó-törés a' születésnek órája. A' Sziget a' mellybe ki-ve-tődik, ez a' Világ. A' ríszteletre méltó Ősz, a' ki neki az ő utánna várakozó történetet tudtára adta, és neki az azt meg-könnyebbitő eszközöket meg-mútatta, a' Vallás. Az egy esztendő, a' mellyben uralkodnia kell, az ember életének ideje. A' puszta Sziget, a' hová vitettetik, a' más Világ. Az Áts-mesterek és Építők, és az előre tett készületek, azok a' jószágos tselekedetek, a' mellyeket ezen a' Világon tselekedett, és a' mellyek a' másíkba is követik. Az ő előrté-veló Királyok, a' kik kevesét gondoltak a' puszta Szigettel, az embereknek nagyobb része, kik magokat egészszén a' Világnak gyönyörúségeinek adták, és így a' másíkba üres kezekkel, az az jószágos tselekedetek nélkül jelennek-meg az Istennek széki előtt.

ELE-

ELEGYES VERSEK.

I.

*Az Aszfonyi Nemnek, kiváltt a' Szűz Leánynak
leg szebben fogó Ortza-festékje.*

A' Nap-fűgár soha ágyban ne találjon.
A' Szűz-is ha a' Nap fel-kél, talpra álljon.
Reggel a' levegő a' vért meg-frisíti,
Az ortzát eleven színnel ékesíti.
És a' Nap-költtével bé-szívtt levegő ég
Mit tsinál; el-pírúl rajta a' mesterfég.
Mint a' hajnal, olyan Szinbe öltözeti
Az ajkakat, midőn pirosra festeti.
Az ortzát a' hofzfű álom fonynyadásfal
Bé-vonja fargító halaványodásfal
'S a' ki szemébe néz, meg-tudja, hogy tunya,
Mint a' ki szemeit szinte délig hunnya.
Ha felköltél 's ruhád' magadra fel-vette,
A' mosódás legyen első kézűleted.
Hideg vízzel mosd-meg két ortzád 's kezedet
Ez ujj szökdösésre segíti véredet:
A' meleg víz a' bőrt rántzokba szorítja
A' sík ortzát hamar öfzve-fugorítja,
Ezután egészsz nap' azon igyekezzél,
Hogy rofzsz indúlatot benned ne érezzél.
Kiváltt az Írigység mészze legyen tölled,
Mert ez kékes fargát 's soványt tész' belölled.

S Orzádön olly nyomát hagyja körmeinek,
Melly irtózás, minden Néző' szemeinek,

Mértékletes légyen ételed italod,

Sok bor és tsemege ne lepje asztalod',

A' mértékletlenség a' szép teft' állását

Meg-rontja 's okozza ki-fokadozását,

Mellyet nints olyan viz osztán hogy le-moffon,

Járad a' Patikát bár szorgalmatoson,

A' szokásbann lévő kendőző helyében

Inditts mozgáft tested' keringő erében,

Ex ortzádonn olly szép piros szint okozhat,

Mellyet a' mesterfég soha sem majmozhat,

A' ki-nyiltt szív, a' víg 's mindég tiszta elme

A' léleknek helyes fontoló értelme,

Azon kedvesféget nyomják az ortzára,

Mellyel nem ér femmi Rubintnak fugára,

Es az embereknek víg tárfafágábann

Leg-betsefebb minden tárfalkodásábann,

Hol az a' Patika, melly olly szert adhasson,

Hogy illy kellemetes szép színre foghasson?

Gyenge kezeidet, hogy piros vér fesse,

A' tő 's gusally körül munkáját keresse.

Ezek' mozgatási frissebb sebességgel

Hajják a' Vért, 's festik a' kézt kedvesféggel,

A' kártja-forgatás ide soha sem ér,

Melly mellett a' kézben szinte alutt a' vér,

Az ortzának pedig kétséges formája,

Valamint forgatja változó kotzkája,

Eftve van! — Már minden állat nyugvására

Siet pihentető tagja' szállására.

A'

A' Leány se légyen a' fetésztéség' bagja
Hogy rá ne gerjedjen a' jó Rend' haragja,
Ha nem idejében aluszik a' Leány
Tudja-meg, ortzája lefűsz fűrgás halovány.

2. BÖLTSÖT RENGETŐ ÉNEK.

1. **B**el! bel! Fijam (Lányom) mig életed'
Hajnala nyilatkozik,
Hogy álmod ujjítsa tested'
És veled nem birkozik,
A' fok gondnak erőss karja,
Bú bánat' szíved' nem marja,
És szemcitről könyveid'
Nem törlöd özöneid'.

2. Aludj tsendefen! Éltednek
Fénylő delén fok éjjel
Nem enged álmat szömednek,
Járván eszeddel széjjel,
Életed' estvéjén álmod'
Hafzontalan kiáltrozod ;
Nem szenderit semmi Ének ;
Álmatlanak a' Vének.

3. Aludj tsendefen anyádnak
Gyenge tsókjai után !
Ne adj sűrűt szemed' szádnak
Ha így énekel ofztán :
Még ha meg-nőzfűsz fok bútt főzöl,
Sok könyvet földre öntözöl,
Ha a' Világ' piattzára
Jutsz a' Vének' tántzára.

4. Aludj tsendesen! majd kelj-fel,
'S vedd elő játékodat,
Mofollygására eszmélj-fel
'S érezd bóldoglágodat,
Melly most egészen el-borít,
Úgy hogy gond, bú nem szomorít,
De tölled mindjárt megszűz fut,
Ha esméretedre jut.
5. Aludj tsendesen! Istennek
Hűségcs Angyalai!
Rátok bízom; c' Kisdednek
Légyetek barátai,
Pai'stok minden infégtől
Örizzé-meg félszegfégtől,
Á' melly ártatlan fejéhez
Férhetne böltsőjéhez.
-

3.

AZ ANYÁNAK ÉNEKE.

1. **M**ennyivel nagyobb örömöm,
Miólta Anya vagyok!
Gondba' fejemet nem töröm,
Mint kinek a' pénze fok,
De egygy víg órája nintsen;
Mert szíve mindég a' kintsenté.
Dúfok! hát rosdás pénzetek
Tsak zárva örizzétek:
Mert nagyobb kints én előttém
Nints, mint kedves Szülöttem.

2. Pom-

2. Pompás hintókban kevélyénn
Urak! bár nyargaljatok!
Nints szívem mit irégyeljen,
Bár fellyembenn járjatok!
Ha gyermekemmel lehetek,
Ezert mindent meg-verhettek;
Mert itt az öröm' Szent helye,
'S nints kevélység' métejje.
Jövel kedveském! * mejjemből
Szívj erőt kebelemből!

3. Gazdagok! az ilyen kedvből
Semmit sem érezhettek!
Sok ezer fínom bor tseppből
Illy kedvet nem vehettek!
A' pompa' 's ditsőség mellett
Bennetek' bú, bánat rág,
Én egygy gyenge tsókom felett
Ki-nyilok, mint a' virág,
'S ha kedves Férjem haragszik,
Angyalkám nevet, 's játszik.

4. Gazdagok! Palotátokonn
Ám nyalkán tántzoljatok!
Bor, étek asztalotokonn
Halmozson, 's tapfoljatok:
Mértéklert én eledelem,
Testemet meg nem terhelem,
Kisded lelkemmel házambann
Fel 's alá. járván magambann,
Kiáltom — hap! hap! 's el-érem
Hogy forogjon a' vérem.

5. Mit használ gazdaglágotok,
 Ha nints nyugodalmotok?
 Unalom nappal dólgotok,
 Gyötör éjjel álmotok;
 De én vígann énekelek,
 Vigyázok, fekszem és kelek;
 Lelkem egészsz tsendessége
 Örömmel töltt békecsége,
 'S Istenem' dítsérésével
 Tellyes szám szent nevével.
6. Oh! jó hát hogy Anya vagyok!
 E' kints mondhatatlan fok.
 Nem adnám e' Szerelmemet
 A' föld' minden kintséért;
 Sőt elébb ont'nám véremet
 E' Méhem' gyümölcseért.
 Dúfok! hát rosdás pénzetek
 Tsak zárva őrizzétek!
 Mert nagyobb kints én előttem
 Nints, mint kedves Szülöttem.

4.

TEMETÉSI OSZLOP,
*melly emeltetett V** M**nak emlékezetére.*

Hol az a' szív, melly a' Szépet nem szereti?
 Ki nem szánja, ha ezt, a' földbe temeti?
 Hát ha még jósága szépségét haladja,
 Ki nem sír, látván, hogy eh' halál' falatja?
 A' szépség gyökere a' gyönyörűségnek.
 A' Rút oka minden bús keserűségnek.
 Töröld-ki a' Szépet a' nagy Természetből,
 Mi omlik zápornál egyéb két szemedből?
 Szereted az Istent; mert tökéletes szép
 Az, a' ki által lett e' világi gyöngy kép.

Az öröm 's boldogság' kútfeje szeretet,
 A' szeretet pedig a' Szépből eredett.
 Természeti hát; hogy a' Szép szeretettsék
 'S ha el-romol, a' szív meg-keseritettsék,
 Az hát, ki így kiált: *Te puba szív kinn sírsz?*
Minn zokogsz? Férfi vagy; magaddal még sem bírsz?
 Eskütt ellensége a' szép Természetnek,
 Tart mindent pokoli mérges tenyészetnek.
 Távozz! hagyj magamra! hadd sírjak kedvemre,
 Borúlván e' meg-hóltt gyönyörű tetemre,
 Oh Szép! óh Jó! ímé Záporom rád árad,
 Valamig szememből könyvem ki nem szárad.
 Hull de nem rád! hol vagy? megszűnt — egy bús levél
 Hozá - meg, hogy halál' áldozatja levél.
 Gyászos levél! — mérges által-verő szó volt,
 Az és az is léfzen: a' jó P** né meg hóltt.
 Lehetetlen! — meg-hóltt? tám nem jól értettem! —
 E' gyászot ismét ujja olvasni kezdtem,
 Ismét így találám: a' jó P** né meg hóltt
Kedvös tetemeit borítja jetét hóltt.
 Kín, bú, keserűség itt töréhez nyúla
 'S mint Győző szívembenn mindent öszve-dúla.
 Végre el-gyötörvén álomba merite,
 Melly ez árnyékokra meg vízfűz-keríte.
 Nem hóltt meg: — álom volt, mit lévélből láttam
 'S hogy nem igaz érte az Eget imártam.
 Indúltt örömben itt annyira menttem,
 Hogy kedves álmomból benne fel-ferkenttem.
 Hát hamis az álom! meg-tsaltt játékjával,
 'S újra dagadt kinom tornyos rajrékjával,
 Úgy hogy a' Természet' szentséges Törvényét
 Tám meg-is fértettem ezekkel ösvényét:
 Természet a' Szépet itten el-rontottad.
 Egészszed' fok ízre, darabra bontottad!
 Azért festetik-e a' Rajzóló képje,
 Hogy ha kész, nap előtt megint öszve-tépje?
 Hát a' Kertész azért ülteti plántáját,
 Hogy mikor teremne rá-fenyje kaszáját?
 A' Gyöngy-halász éltér víznek azért szánnya,
 Hogy a' partról gyöngyét ujja belé hánnya?
 Ki mit nehezen szűltt, az azért fegyvert ránt,
 'S a' te karod saját szűlöttével mint bánt!

Hat azért tékozlád-reá mesterséged'

Hogy ujra rontanád e' Szépbenn szépséged'?

Azért vetted ritka mértékre termetét,

Hogy általad lássa hirtelen esetét?

Mejjébe olly nemes, jó érzékeny szívet

Azért tettél, hogy rá vonhatnál kéz-ívet?

Az illy szép test s jó szív örök Ifjúságot

Nem érdemlett vó'n e' halhatatlanságot?

Természert! a' Széppel játszol úgy itélem,

Sőt ennek a' Szépbenn példáját szemlétem.

A' leg-szebb virágok hamarobb el múlnak,

A' pirofsann égő Rósák földre hullnak.

Mi oka? — talám te a' különbözőbenn

Gyönyörködöl a' tsak hamar el-veszöbenn,

Hogy más formánn játszhasd ujja mesterséged'

'S többenn mutogathasd tökéletességed'?

Ha így: mért plántáltál mejjünkbe olly szívet,

Melly beteg, ha tölle el veszfz egygy szép hívet.

Mért nem rendelted úgy az érzékenységet,

Hogy ne érezhese jobban a' szépséget? — —

Óh én tehetetlen féreg hogy gondolom,

Hogy a' Természertet még ekként vádoló! — —

Az olly fiatal fát midön meg tördeli,

Széllel, melly gyümölsét éretlen emeli, — — —

Noha maga ellen lártatik mivelni,

De azért ellene nem lehet kikelni,

Mert a' ki mást vádol, annak hamiságát

Meg kell bizonyít'ni igaztalanságát

Külömbenn rágalma fordul a' nyakára

Vévén az Igazat nyelve' fulánkjára. — —

Meg borsáfi Természert? a' zavarodott ész,

Mellyet gyötör a' bú, kin, illyekre is kész.

s Éminthogy érzékeny szívem, mellyet adtál,

Sír; mert töllem egygy szép hívet elragadtál.

Hogy egymás' szemébe tüntünk és szerettünk,

Arról szegény fejünk éppen nem tehattunk.

Arról sem tehetek, hogy a' bús Természert'

Haragjától e' Szép semmivé enyészert — —

Nyúgodj hát Anyádnak gyomrában te szép kép,

Mig az Ur' szávára léfz porod vízont' ép. — —

Az én Músám többet nem írhat; mert nem fér;

De szomorú szíve, valamig hozzád tér.